

Редакција „Шмекера и шмизли“ позива читаоце да 1. новембра 2022 године присуствују свеченом обележавању Дана школе.

Приредба ће се одржати у свечаној сали са почетком у 19 часова.

Добродошли!!!

АКТУЕЛНО: ДИГИТАЛНО НАСИЉЕ

Били смо на предавању које је одржала психолошкиња Ана Мирковић, један од наших највећих стручњака за дигиталну комуникацију. Предавање је било веома занимљиво и поучно, па смо одлучили да вам пренесмо шта смо чули. У дигиталној комуникацији, исто као и у нормалној, важе сва правила, само то радимо преко различитих канала као што су Tik Tok, Viber, Instagram... У дигиталној комуникацији користимо емотиконе, јер не видимо онога са ким разговарамо. Важно је да једни друге добро разумемо и чујемо у дигиталној комуникацији, а ако нисмо сигурни да смо се разумели, требало би то да проверимо. У дигиталном простору неспоразуми се лако дешавају управо зато што се не видимо и не видимо израз лица онога са ким причамо. Стари Латини су имали једну мудру изреку: „Имамо два уха, а једна уста“. То значи да је важније да слушамо. Сви користимо скраћивање речи док пишемо поруке, а то утиче јако лоше на рад нашег мозга, не користимо граматику и ако тако наставимо постаћемо неписмени. Како нас наставница Александра не би грдила, паметније нам је да обратимо пажњу да правилно пишемо и у порукама. Не знам да ли сте знали да за четири сата проведена на интернету до нас дође 17000-21000 информација, а ми упамтимо свега 3-6. Изненађујуће, зар не? Наравно да интернет има много добрих страна, али постоје и неке лоше за које можда не знају сви. Појавиле су се неке нове врсте страхова које лоше утичу на нас, као што су страх да ћемо остати без мобилног телефона, без мреже, да неће бити довољно лајкова на неку нашу објаву..., па све до зависности од телефона. Све то може да нас доведе до тога да будемо тужни, да губимо самопоуздање, па чак и до депресије. Неки толико претерују у коришћењу телефона да уђу у „зомби мод“. У Азији су чак направили посебне пешачке стазе за њих које су без препрека, да се ти људи не би повредили, јер не гледају ништа око себе, само гледају у телефон. Такође нас је Ана упозорила додатно на насиље које постоји у дигиталном свету, а сви већ добро знамо о њему. Постоје разне врсте насиља, а најчешће су вршњачко насиље и врбовање. Савет који смо добили и који и свима вама преносимо је да ако приметимо да се некоме то дешава или ако се некоме од нас то дешава, најважније је да поделимо са родитељима и да пријавимо како би се помогло тој особи. Важно је да све што видимо у дигиталном свету поделимо са родитељима, како бисмо научили да препознамо опасности и како да се заштитимо од њих.

Написали Алекса Ђуричић и Симон Бован

ЗАНИМЉИВИ ДОГАЂАЈ МЕСЕЦА

Овог месеца се одигао занимљив догађај, сајам, и то сајам егзотичних животиња!! ЕГЗОТИКА.РС је сајт узгајивача ових животња. Чланови удружења су се ове године окупили у Центру за културе који носи име по нашем великом музичару Влади Дивљану са идејом да продају неке своје животиње и опрему. Могле су се видети змије, гуштери, папагаји, тарантуле, зечеви, шкорпије, стоноге. Чак су биле и бубе и пацови као храна целе ове егзотичне екипе. Неки залутали посетиоци су се чудили ко чува бубе! Осим рептила, било је и пуно опреме за њихове тераријуме у којима се чувају и које личе на џунгле и саване.

Био је то фасцинантан догађај у коме сам уживао. Мој избор је био леопард гефон који је јако лак за одржавање, јефтин и јако дружељубив гуштер, а дружио сам се мало и са брадатом агамом, мало већим гуштером. На крају своје посете, сликао сам се са још једном слатком животињом за успомену. Види слику!

Написао Михаило Вукичевић

ПРЕДЛОГ ЗА ПЕСМУ

Песма коју вам препоручујем да послушате је «RUNNING UP THAT HILL» певачице Кејт Буш. То је стара песма, али је доживела свој повратак у серији «Stranger Things». Написала Асја Рушид

МОЈ ОМИЉЕНИ ЦРТАНИ ФИЛМ

У последње време почео сам да гледам цртани филм Стивен Универзум (Steven Universe).

То је цртани филм о дечаку Стивену (Steven) кристалним драгуљима Перл (Pearl), Аметист (Amethyst) и Гарнет и они бране Бич град (Beach City) и цео свет. Стивенова мама Роуз (Rose), која је исто била један од драгуља, одрекла се свог физичког облика да би он могао да се роди тако да Стивен нема маму. Његов тата Грег је људско биће и није драгуљ тако да је Стивен полуволућу полудрагуљ. Стивен не живи са татом него са кристалним драгуљима. Обожава крофне и зато често иде у продавницу «Велика крофна» (Big donut) где раде Ларс Барига и Сејди Милер. Поред крофни воли и комадиће помфрита (fry bits) које једе у Бич Ситивок фрајсу (Beach Citywalk fries), ресторану брзе хране. Стивен се, кад год може, дружи са својом другарицом Кони (Connie Maheswaran). Кони је задивљена кристалним драгуљима и волела би да буде једна од њих (можда и буде :P). Стивен и Кони заједно гледају филм „Dog-coppter“. Конини родитељи су Даг (Doug) и Пријанка (Priyanka). Они су строги, али само зато што се брину о њој. Оригинална серија «Стивен Универзум», заједно са «Стивен Универзум - будућност» има 180 епизода, а постоји и филм! Надам се да сам вас заинтересовао да погледате овај прелеп цртани филм! Написао Вања Арскин

ИСТРАЖИВАЧКИ КУТАК АЗИЛ ЗА КОЊЕ «СТАРО БРДО»

Крајем септембра сам са мамом била у азилу за коње. Водила нас је наша пријатељица Ирена која помаже „Animal Rescue“. То је први и једини азил за коње. Циљ азила је спашавање, рехабилитација, ресоцијализација и збрињавање коња. Зове се „Старо брдо“ и налази се у месту Лапово. Воде га Виолета и Жељко, феноменални, пожртвовани људи који дају душу овом месту.

Азил не држи само коње већ има и других животиња: коза, мачки, петлова, магараца, бивола, прасића (који су метар дугачки), паса.... Азил је пружио уточиште свим животињама којима је била требала помоћ. Има ту и мало лане које је остало са друге стране ауто-пута, одвојено од мајке. Кад порасте пустиће га назад у шуму. Ту су и три посебна предивна коња која лече тугу и својом топлотом и загрљајима ти дају снагу да наставиш даље. Ту је и коњ Паша, бивши манекен, који је у азилу у заслуженој пензији, затим Црна удовица, прелепа кобила чије име крије интересантну причу, и још много других коња и занимљивих прича. Свака животиња у азилу је имала несрећне почетке али су имали среће да их спасу и доведу код ових дивних људи где су добили другу шансу. Тамо сам осетила радост и слободу, јер не постоје осећајније животиње од коња.

Топло вам препоручујем ово место. Оно ће вам показати да људи умеју да буду хумани према животињама и да животиње умеју да узврате љубав. Био је то један диван, авантуристички дан, један од најлепших у мом животу.

“Оснивање азила је наш покушај да пробудимо свест да животиње нису реквизити за постизање сопствених себичних циљева, да коњи имају емоције и потребе, као и да злостављање животиња није ништа мањи злочин од злостављања људи. Патња кроз коју пролазе коњи према којима се човек опходи као да су ништа друго до средство за остваривање профита је несагледива, а последице трагичне”. www.starobrdo.com

Написала Софија Мијатовић

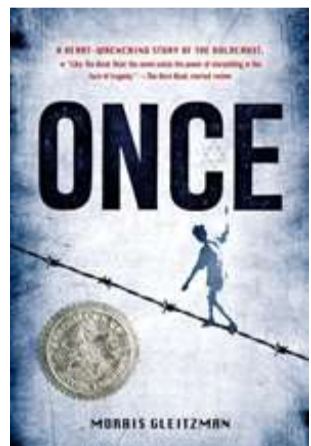
ПРЕПОРУКА КЊИГЕ: «ЈЕДНОМ», МОРИЦ ГЛАЈЦМАН (Once, Morritz Gleitzman)

У овој књизи се ради о Другом светском рату и јеврејском дечаку, Феликсу, који покушава да га преживи. Родитељи су га почетком рата одвели у сиротиште да би га спасли од нациста. Једног дана Феликс одлучује да побегне одатле и да крене у потрагу за мамом и татом. На путу се спријатељи са девојчицом чији су родитељи нацисти убијени и пут настављају заједно. У пола потраге Феликс сазнаје шта се стварно дешава у свету. Он схвата да је његов подухват веома опасан и да он ризикује свој живот боравећи ван сиротишта.

Читава причу читамо из дечакове перспективе, па сазнајемо како једно дете доживљава рат, тугу, страх и како се осећа кад схвата да су му родитељи можда мртви, а ипак не губи наду да ће их можда наћи.

У књизи има јако много слика које су ме погодиле: како нацисти убијају Јевреје, воде их у камионе, спаљују јеврејске књиге. Упркос свему има много добрих људи и догађаја: Барни (човек који збрињава јеврејску децу у подруму), дружење дечака и девојчица док се крију...

Препоручујем ову књигу зато што можете научити много тога о Другом светском рату и зато што и поред ужаса који се дешавају има и позитивних људи. Књига није преведена на српски, па успут можете побољшати своје знање енглеског језика. Написала Маја Вукаловић

ХОКЕЈ ЈЕ ТИМСКИ СПОРТ КОЈИ СЕ ИГРА НА ЛЕДУ

То је један од најдинамичнијих спортова на свету. Играчи се по леденој површини крећу помоћу клизаљки, постижући брзине и до 40км/х. Хокеј је убедљиво најпопуларнији спорт у Канади, где ужива статус националног спорта. Хокеј на леду игра се на игралишту прописаних димензија, а играју две екипе са шест играча на клизаљкама. Циљ је игре погодити у противнички гол плочицом од тврде вулканизираних гуме. Опрема за хокеј се састоји од клизаљки, палице, пака и од низа заштитних елемената (кацига са мрежицом, штитник за зубе, штитник за лактове и колена, рукавице, чврсте заштитне панталоне, костобран)

Овим спортом се бавим од своје пете године. Свима бих препоручио да дођу у Халу Пионир да одгледају наш тренинг или утакмицу, ако ништа друго онда бар због рекреативног клизања на коме је забава засигурно загарантована!

Написао Василије Ђирић

ИНТЕРВЈУ СА ЖЕЉКОМ РЕБРАЧОМ

На кошаркашком кампу који је организовала Кошаркашка Академија Ребрача, а чији смо ми били учесници, искористили смо прилику да поразговарамо са легендом наше кошарке Жељком Ребрачом и да му поставимо неколико питања. **- Шта вас је заинтересовало за кошарку и где сте почели да тренирате?**

Кошарку сам почео да тренирам у Апатину са четрнаест и по година, а пре тога сам тренирао рукомет годину дана у Пригревици. Тамо је био један тренер који је видео да растем много и предложио ми је да пређем на кошарку. То ми је било интересантно због путовања јер смо у том периоду путовали по Војводини.

- Који спорт волите да играте или гледате поред кошарке?

Да буде другачије од кошарке волим тенис, пре свега због Ђоковића ових задњих десетак година. Понекад гледам и фудбал када се играју оне добре утакмице Лиге шампиона или када игра наша репрезентација.

- Који вам је најдражи клуб у ком сте играли?

Када говоримо о професионалној каријери на првом месту је КК Партизан, мој најдражи клуб где сам стекао основна знања и одатле је све почело и кренуло. Пре тога сам био у КК Нафтагас промету. После Партизана сам играо у Бенетону у Италији и Панатенаикосу у Грчкој а затим у НБА лиги у Америци.

- Шта сматрате највећим успехом у вашој спортској каријери? Које сте медаље освојили и којој сте се највише радовали?

Говорећи о националним успесима посебно бих издвојио успехе са репрезентацијом деведесетих година када смо освојили два европска злата, једно светско злато и сребро на Олимпијским играма. Свакој медаљи сам се радовао и свака је имала посебан значај у мом животу и тежини. Тада је била тешка ситуација у земљи и држави тако да је не само мени него и свим људима који су гледали емотивно значило због њихових живота да се мотивишу и да могу да иду даље кроз живот. Деловало је позитивно на људе. Наравно са тимовима је онај Куп шампиона са Партизаном где сам био део тог тима.

- Коју утакмицу ће те памтити до краја живота?

Утакмица коју ћу да памтим је из 1998. године против Руса у финалу Светског првенства када сам ударио ону блокаду Михајлову и тих задњих пар минута са скоковима у нападу, па слободним бацањима. Можемо да кажемо да је та утакмица печат моје репрезентативне каријере.

- Од ког тренера сте највише научили?

Било је доста тренера у мојој каријери, али највише утицаја имао је Жељко Обрадовић. Са њим сам најдуже радио, прво две године у Партизану па две године у Бенетону и затим две године у Панатенаикосу. Да није било њега не би се извукло из мене оно најбоље као кошаркаша и да се развијем у оно што сам био касније.

- Како сте се одлучили да оснујете кошаркашку академију?

Неко своје искуство од двадесет и више година када сам играо као и живот после тога, све сам то заједно скупио и желим сада то да пренесем на децу. Мислим да је то значајно и да могу доста тога да пренесем и помогнем како деци тако и родитељима. Имам одличан тим људи са којима радим.

- Колико летњих кошаркашких кампова сте до сада организовали?

Ово је други по реду, а прошле године исто на Златибору на овом месту је био одржан први кошаркашки камп. Покушавамо да урадимо нешто мало другачије тако да поред кошарке, дружења и забаве имамо и едукативне радионице. Из неког мог искуства желимо да унесемо и неке новине као што је психолошка припрема деце да имају то као алат и да када наиђу на одређену врсту проблема да могу да их превазиђу. Да науче да комуницирају са тренерима, родитељима и наставницима, значиће им то много.

Радимо ЗД пост да видимо како наше тело изгледа и да родитељи могу видети стање свог детета и шта треба променити у држању и радити од корективних вежби.

- Шта бисте поручили деци која почињу да тренирају кошарку?

Деца када почињу да тренирају прво треба да заволе то што раде, да им прија и да им је забавно. Говорећи за Академију касније када се буду развијали у неке врхунске кошаркаше онда ћемо додавати тренинге и радити још јаче и боље. Суштина је да науче да се такмиче, да осете мало и те неке неправде са којима ће се сусретати касније у животу. Да нађу деца мотив да се боре за неки резултат како спортски тако и за онај животни. Треба да поставе себи највише циљеве, највише могуће па ћемо видети докле могу да стигну. Да се створи радна етика и да се води рачуна о свом телу. Веома је битно и да се деца друже и да комуницирају и да размењују мишљења мимо телефона и порука.

Интервју водили Страхиња Стојановић и Огњен Павловић

Постоје разне врсте спортова као што су тенис, фудбал, одбојка, јахање и још много тога. Али ми највише волимо плес и гимнастику.

Ишле смо на балет од своје четврте године, затим на ритмичку гимнастику, а потом смо одлучиле да кренемо на џез балет. Гимнастика укључује извођење вежби које захтевају физичку снагу, спретност и координацију.

Ми волимо да се такмичимо са својим вршњацима. Тако показујемо своје способности и знања. Свака победа чини да се добро осећамо, а тако се стиче и самопоуздање. Јер кроз победу сви показујемо колико смо добри у нечему.

Међутим спортски је и губити. Ми смо у спорту од наше четврте године и научиле смо да је важно учествовати и дати све од себе а победа ће свакако доћи. Ако не одмах, можда већ следећи пут.

Кроз спорт смо упознале многе нове другаре, стекле нова пријатељства, научиле се дисциплини и тимском раду. Научиле смо да поштујемо и своје и туђе време, да будемо истрајне у свему што радимо. У већини спортова не постоји ЈА у тиму. Тако деца уче да не буду себична.

И можда је лопта краљица играчака али ми волимо обруч и траке јер ми смо гимнастичарке!

Ритмичка гимнастика коју тренирамо већ неколико година развија брзину и покретљивост. Посебно је занимљиво што се стално користе реквизити –вијача, обруч, чунј, трака и лопта.

Такође учимо скокове, окрете и разне друге фигуре. На такмичењима, наравно, имамо малу трему, али после такмичења ти увек буде лакше, какав год исход да буде, јер знаш да си дао све од себе.

На гимнастици нас уче свакодневно да савладавамо препреке и да не одустајемо, кад паднемо да брзо устанемо и то тако да то нико не примети, а то се све може применити и у животу, зар не?

Написале Теодора и Софија Јовановић

УПОЗНАЈТЕ ГОСПОДИНА РОКИЈА ГОСПАВИЋА

Знам шта сте помислили када сте прочитали наслов моје приче, ви који ме познајете. Због презимена, очекујете причу о мом тати, можда брату или неком рођаку. Али, погрешили сте. Ово јесте прича о једном члану моје породице, али ради се о папагају Рокију, који има скоро две године и који нам улепшава и увесељава сваки дан.

Донели смо га једног снежног и мрачног новембарског дана,

а као да је пролеће у том тренутку ушло у наш стан. Био је мали, скоро још беба, са браон перјем на леђима и зелено-плавим крилима и бордо репом. Најлепше на њему су ипак биле очи – велике, паметне црне очи, оивичене белим кругом.

Невероватно брзо се припитомио. Живи потпуно ван кавеза, шета по кући, једе са нама из своје мале чинијце, стално је неком од нас на рамену или на глави. Увече га једва вратимо у кавез, на спавање.

Кад пишем домаћи, одмах долеће, стаје ми на руку и све време грицка оловку. Смита ми да лепо пишем, али толико је слadak да не могу да га отерам.

Свако јутро, ко први приђе његовом кавезу добија невероватан јутарњи поздрав. Око пет минута, он успореним ходом шета по кавезу, али при том набуши своје перје и изгледа дупло већи.

Нетремице вас гледа оним својим црним очицама и чека речи дивљења.

Поред воћа и поврћа и семенки, које му дајемо, отима нам сву храну. Обожава помфрит, пилетину, тестенине у свим облицима, сланиницу, али највише воли пршуту. Он се таквом брзином залети да увек успе бар једном да грицне храну коју му бранимо. Ко пије сок, кафу или јогурт мора да га поклопи подметачем за чаше, јер одмах слеће да пије. Поред пршуте, посебно воли и индијски орах и то му дајемо по један дневно.

Посебно је смешно кад нешто неће да једе. Пошто има своју чинијцу, ако му се то не свиђа, он само ухвати чинијцу кљунићем и баци је на под.

Обожава да се мази и чешка по главици и вратићу и то га успављује. Одмах затвара очице и гура се у шаку да спава. То му је омиљено место за спавање.

Много бих још могла да пишем о нашем Рокију Госпавићу, али нећу вам више досађивати. Само ћу још рећи да сам сигурна да мој Роки само изгледа као прелепи папагај, али да испод оног дивног перја куца топло и нежно срце неког детета. **Написала Анђела Госпавић**

